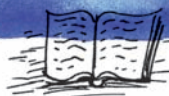

Skřítek Nils Karlsson

Bertil stál u okna a díval se ven. Začalo se smrákat. Venku byla mlha, zima a ošklivo. Bertil čekal na maminku a na tatínka, až se vrátí domů. Čekal tak toužebně, že by nebylo divu, kdyby se objevili ve světle pouliční lampy. Tolik usilovně je vyhlížel. U té lampy je vždycky uviděl nejdřív. Maminka většinou přicházela o chvíli dříve než tatínek. Oba mohli samozřejmě přijít, teprve až skončí směna v továrně. Rodiče odešli každý den do práce a Bertil zůstal sám doma. Maminka mu pokaždé připravila oběd, aby se mohl najíst, kdyby dostal hlad. Když přišla domů, dostal večeři. Jenže Bertila ani trochu nebavilo jíst samotného.

Vůbec to byla strašná otrava, být celé dlouhé dny doma sám a nemít si s kým povídat. Jistě, mohl jít na dvůr a hrát si tam, kdyby chtěl, ale teď na podzim bylo špatné počasí a žádné děti ven nechodily.

Jak se ten čas vleče! Bertil už nevěděl, co má dělat. Hračky ho dávno přestaly bavit. Ostatně neměl jich nijak moc. Všechny knížky si prohlédl od první do poslední stránky. Číst ještě neuměl. Bylo mu teprve šest let.

V pokoji bylo chladno. Tatínek sice ráno zatopil v kachlových kamnech, ale teď odpoledne už vyhasla. Bertil se třásl zimou. V koutech pokoje byla tma, ale Bertilovi se nechtělo rozsvěcet. Stejně nemá co dělat. Všechno mu připadalo tak smutné, že si lehl na chvíli na postel. Bude přemýšlet, jak je nešťastný. Vždycky se takhle osamělý necítil. Dřív měl sestru. Jmenovala se Marta. Jenže jednou přišla ze školy a onemocněla. Byla nemocná týden a pak zemřela. Slzy se Bertilovi rozkutálely po tvářích, když si uvědomil, jak je teď sám.

V tu chvíli cosi zaslechl. Drobné krůčky pod postelí.

Copak tu straší, pomyslel si Bertil a nahnul se

přes okraj postele, aby se pod ni podíval. A tam uviděl něco zvláštního. Pod postelí stál – ano, stál tam maličký kluk. Nebyl větší než palec.

„Ahoj,“ řekl chlapeček.

„Ahoj,“ pozdravil Bertil zaraženě.

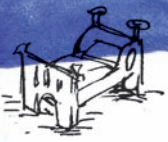
„Ahoj, ahoj,“ řekl znovu ten malý.

Potom nastalo ticho.

„Co jsi zač?“ zeptal se Bertil. „A co děláš pod mou postelí?“

„Jsem skřítek Nils Karlsson,“ odpověděl chlapeček. „A bydlím tady. Tedy ne přímo pod tvou

postelí, ale dole pod schody. Vchod mám tamhle v rohu.“

Ukázal k velké díře pod Bertilovou postelí.

„Už tu bydlíš dlouho?“ zeptal se ho Bertil.

„Ne, teprve dva dny,“ řekl drobeček. „Předtím jsem bydlel pod kořenem stromu v Konvalinkovém lese, ale to víš, když přijde podzim, člověk má najednou života v přírodě dost a radši se uchýlí do města. Měl jsem štěstí, že mi tady u vás jedna myš pronajala pokoj. Přestěhovala se k sestře na nové sídliště v Södertälje*). Je totiž velká nouze o byty, to asi víš.“

Jistě, o tom Bertil slyšel.

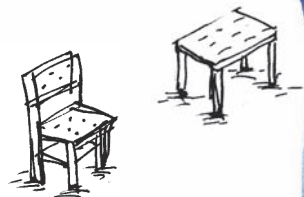
„Samozřejmě si ho pronajímám nezařízený,“ vysvětloval skřítek. „Tak je to nejlepší. Tedy když má člověk vlastní nábytek,“ dodal smutně po krátké přestávce.

„A ty ho máš?“ zeptal se Bertil.

„Ne, to právě nemám,“ pravil skřítek a vypadal ustaraně.

Zachvěl se.

*) Čti: sédrtelje

„Uf, mám dole takovou zimu,“ řekl. „Ale zdá se, že ty tady nahoře taky.“

„To mám, je tu už jako v ledničce.“

„Mám podobná kachlová kamna,“ pokračoval skřítek, „ale nemám dřevo. Dřevo je teď moc drahé.“

Poplácával se po pažích, aby se trochu zahřál. Pak se zadíval jasnýma očima na Bertila.

„Co děláš celé dny?“ zeptal se.

„No, ani nic. Vlastně vůbec nic.“

„Hm, já taky ne,“ řekl skřítek. „Být sám je trochu otrava, nemyslíš?“

„Strašná,“ souhlasil Bertil.

„Tak přijď někdy za mnou dolů,“ navrhl skřítek dychtivě.

Bertil se rozesmál.

„Ty si vážně myslíš, že bych prolezl tou dírou?“ zeptal se.

„To je nejjednodušší věc na světě,“ odpověděl skřítek. „Klepneš na ten hřebík vedle díry a řekneš čáry máry hned! V tu chvíli budeš stejně malý jako já.“

„Opravdu?“ divil se Bertil. „Ale co až se vrátí maminka s tatínkem domů? Budu zase velký?“

„To víš, že ano,“ přikývl skřítek. „Poklepeš na hřebík a řekneš zase čáry máry hned! a budeš velký.“

„Podivné,“ kroutil Bertil hlavou. „A ty někdy můžeš být velký jako já?“

„Ne, to bohužel nemůžu. Ale bylo by fajn, kdybys za mnou někdy přišel.“

„Tak jdeme na to!“ rozhodl se Bertil.

Bertil Nisse

N.H.